

5 yıldır Hrant yok, adalet yok

sayfa 6-7-8

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

Sayı 427

3 Ocak 2012

Fiyatı: 1 TL

Uludere katliamının sorumluları hesap versin

1915
İmha ve
inkâr

S. 8

KESK
ve grev
hareketi

S. 10

Nefretin
ifadesi
özgürlük
değildir

S. 11

Bu savaşı durdurun!

Sorumlular hesap versin

2011 yılında, Kürt sorununun demokratik ve barışçıl çözümünün gerçekleşebileceğine dair umutların yükseldiği birçok gelişme yaşandı. Ancak bu yıl da Kürtlerin payına düşen tutuklamalar, anadil hakkının gaspı, operasyonlar, baskı ve ölüm oldu.

Yılın son MGK toplantısında yeni açılım paketinin de gündeme alınacağını açıklanmasının ardından, Roboski katliamı gerçekleştirildi. TSK, köylülerin üzerine bomba yağdırdı.

35 köylü devlet tarafından öldürüldü. Medya katliamı gözlerini kaparken, bir yandan da Leyla Zana'nın Kürtlerin kendi kaderini tayin etme hakkı olduğuyla ilgili yaptığı açıklamaya saldırmakla meşguldü.

Özerklik, federalizm veya bağımsızlık; kısaca Kürtlerin bir halk olarak nasıl yönetileceklerine dair kararı verecek özgürlüğe sahip olmak istediklerini açıklayan Zana, referandum çağırısı yapıyordu.

Bu açıklama üzerine yine Kürtlerin barış istemediği, esas niyetlerinin huzur içinde sürüp giden kardeşliği bozmak olduğu, türünden milliyetçi tepkiler geldi.

Planlı bir şekilde köylülere yönelik katliam gerçekleştirenlerin, ambulansların olay yerine ulaşmasını engelleyenlerin, ölenlerin sivil olduğu gerçeğini örtbas etmeye çalışarak "ölen bir gruptan" bahsedilenlerin barış ve kardeşlik isteyen taraf olduğuna inanmak güç. Varsayılan "birlik ve beraberliği" bölen, kardeşliği bozan Kürtler değil! Predatörleriyle, heronlarıyla, F-16'larıyla sivilleri katleden devlettir.

Katliamdan bir gün sonra hükümet adına açıklama yapan, Kürt sorunda "dağdakine şahin, vatandaşın güvercini" AKP sözcüsü Hüseyin

Çelik, devletin sivillere yönelik bu katliamını teknik bir aksaklık gibi aktardığı açıklamasında "terör sorunu olmasaydı bu olay yaşanmazdı" dedi. Hüseyin Çelik, Kürt halkının üzerinde uçan şeyin barış güvercini değil, savaş uçağı olduğunun farkında değil.

Kürt sorununun kaynağını Kürtler olarak gören ve yaşanan savaşın sorumluluğunu Kürtlerin üzerine atan bildik yaklaşım, devletin onayı ve mühimmiyetiyle gerçekleşen bir katliamın sorumluluğunu da üzerinden atmaya çalışıyor.

Kürt sorununun çözümünde etkin bir aktör olacağını beyan eden hükümetin bu konuda gelişme kabul edilebilecek tek adımı, katliamın "örtbas edilmeyeceği" açıklamasını yap-

mış olması.

Demokratik ve barışçıl bir çözüm; devletin, kendi gerçekleştirdiği katliamların sorumlularını açığa çıkaracağını ve gereğini yapacağını söylemesiyle değil, katliamların gerçekleşmemesi, operasyonların durması, binlerce tutsağın serbest bırakılmasıyla mümkün.

Son haftalarda Dersim ve Maraş katliamlarının açıkça tartışıldığı, teşhir edildiği, tanıklıkların paylaşıldığı, hatta devlet adına Dersim için özürlerin dilendiği bir süreç yaşandı.

Göz göre göre yapılan bu katliamın da birkaç on yıl sonra kuru bir özürle gündeme gelmesini beklemeyeceğiz. Bu katliamı planlayanlar, sorumlular, onay verenler derhal istifa etmelidir.

Cafer Solgun'un yanındayız!

Dersim katliamı üzerine gerçekleri açıklayan Yüzleşme Derneği Başkanı Cafer Solgun ölümle tehdit edildi. Taraf gazetesinde Dersim katliamı üzerine verdiği röportajda "Atatürk resmi cemvelerinden kalkacak" diyen Solgun'a Samsun'dan gönderilen tehdit mektubu Yüzleşme Derneği'nin İstanbul'daki bürosunun kapısına sıkıştırıldı.

"Katasamo gençliği" imzasıyla bırakılan tehdit mesajında 'Adımını denk al. Peşindeyiz. Bir daha Atatürk'ümüze ve Cumhuriyet'e ve kahraman Mehmetçiğe ve cumhuriyetin diğer kahramanlarına dil uzatırsan dilini koparacağız, bunu iyi bil. Son kez uyarıyoruz ve yazıyoruz' sözleri yer alıyor.

Araştırmacı yazar Cafer Solgun "Bildim, inandım, adaletli yolda yürüyeceğim. Bu tehdit sahipleri, gerçeklerin ortaya çıkmasından ve söylenmesinden kaçınıyor" diyerek tehditlere pabuç bırakmayacağını vurguladı.

Cafer Solgun'un yanındayız! Tehditler ver baskılar gerçeklerin açığa çıkartılmasını engelleyemez.

4 kişilik bir ailenin yeterli ve dengeli beslenmesi için gereken mutfak harcaması: 940 lira gerekiyor. Mutfak harcamalarına kira, elektrik, su, yakıt, giysi, sağlık ve eğitim masrafları da eklendiğinde geçinmek için 3.063 lira lazım.

Asgari ücret 701,13 lira oldu. 5 milyon işçinin, aileriyle birlikte en az 15 milyon insan 2012'de yeterince beslenemeyecek, fakirlik içinde yaşayacak.

Asgari ücret 2012'nin ilk 6 ayı için yüzde 5,91, ikinci 6 ay için yüzde 6,09 zamlandı.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, 16 yaşını doldurmuş işçilerin bir aylık asgari ücretini 01 Ocak-30 Haziran 2012 tarihleri arasında brüt 886,50 (yüzde 5,91 oranında) ve net 701,13

İnsanca yaşayacak asgari ücret kitlesel mücadeleyle kazanılabilir

Açlık sınırı için ayda 3.063 TL gerekli. Asgari ücret 886.5 TL

lira, 01 Temmuz-31 Aralık 2012 tarihleri arasında ise brüt 940,50 lira (yüzde 6,09 oranında) ve net 739,79 lira olarak belirlendi.

16 yaşını doldurmuş işçiler için aylık brüt ilk 6 ay için 760,50 lira, ikinci 6 ay için 805,50 lira olarak tespit edildi. Bu kesim için de aylık net ücret ilk 6 ay için 610,94 lira,

ikinci 6 ay için ise 643,15 lira olarak uygulanacak.

Asgari ücretin yüzde 20,9'luk bölümü (185,37 lira) daha işçi eline almadan kesildi. 124 lira SGK primi olarak alınırken asgari ücretli ayda 61,5 vergi ödeyecek.

Patronların ve onların çıkarlarını savunan hükümet temsilcilerinin

çoğunluğu elinde bulundurduğu Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda işçi tarafını Türk-İş temsil ediyor. İşçilerin asgari ücretteki artış üzerine yaptırım güçleri yok.

Asgari ücretin insanca yaşayacak bir düzeye çekilmesi tüm ücretlerde artış demektir. Tüm sendikalar ve emekten yana aktivistlerin kitlesel mücadelesi olmadan, önüne genel grevi alan bir mücadele programı hayata geçirilmeden asgari ücreti daha insani bir düzeye çekmek mümkün olmayacak.

Asgari ücretten tüm kesintiler kaldırılmalıdır. Ek iyileştirme zammı yaparak açlık sınırının üzerine çekilmelidir. 2012'de sosyal adalet mücadelesinin gelişeceği en önemli eksenlerden biri budur.

Muhammed Cihad'a özgürlük!

1 Şubat'ta Çağlayan Adliyesi'nin önündeyiz!

DSiP'e katılın, sosyalizme güç verin

dsip.org.tr

İki kere müebbet

İddianame tamam:

12 Eylülcüler yargılanıyor

En şiddetli darbenin soruşturması tamamlandı. 12 Eylül referandumunda "Yetmez ama Evet" diyenlerin dediği oluyor.

"Kenan Evren zaten yargılanmayacak, çünkü zamanaşımı var" diyerek darbecilerin dokunulmazlığına son veren anayasa değişikliğine "hayır" diyenlerin aksine savcılık "zaman aşımı yok" dedi.

Darbenin başı Kenan Evren ve MGK'nın hayattaki diğer üyesi Tahsin Şahinkaya için iki kere ağırlaştırılmış müebbet hapis isteniyor. İdam cezası kaldırıldığı için yerine müebbet, yani ömür boyu hapis cezası getiriliyor. Asmayacağız, besleyeceğiz!

İlk kez bir genelkurmay başkanı hakkında sivil yargıda dava açılıyor. 90 kusur yaşındaki darbeci başı Evren'in kalan ömrünün ne kadarını haptiste geçireceği çokta önemli değil. Önemli olan bu sembol isme dokunuluyor olması. Evren'in

yargılanması demek TSK'nın darbe yapıp dokunulmazlıkla korunma hakkına son verilmesi demek. Yeni darbelere yapmaya kalkanların yaptıklarının yanlarına kâr kalmayacağı bu şekilde bilmesi caydırıcıdır.

12 Eylül soruşturmasının kilit noktasını dönemin Genelkurmay Başkanı Kenan Evren'in "Zemin oluşmasını bekledik" sözü oluşturuyor. Bu söz, darbenin bir plan dâhilinde adım adım hazırlandığının itirafı.

Askerlerin yönetime el koyması için toplumsal talep yaratmak amacıyla 1 Mayıs 1977'de Taksim'de, 19-24 Aralık 1978'de Maraş'ta, 27 Mayıs 1980'de Çorum'da yapılan provokasyon ve katliamlar, gazeteci Abdi İpekçi'nin öldürülmesi gibi siyasi suikastlar

120 sayfalık 12 Eylül iddi-anamesinde darbeye zemin hazırlamak için bizzat cunta tarafından planlanmış olaylar olarak ele alınıyor.

Sosyalistler, demokratlar, sendikacılar, insan hakları savunucuları ve Alevi örgütleri yıllardır bu katliamların açığa çıkartılması için mücadele ediyor. 12 Eylül davası devletin işçi sınıfına ve halka karşı işlediği suçların hesabının sorulmasına sahne olabilir.

2003'ten 2009'a kadar işletilen Balyoz Darbe Planı'nın esin kaynağı 12 Eylül darbesine zemin hazırlamak için uygulanan Bayrak Darbe Planı'ydı. Ergenekon soruşturmasında ele geçirilen gizli belgelerde Balyoz planının içinde Bayrak planı da bulunmuş, yeni darbe eski ve başarılı darbeden açıkça "esinlenmişti."

12 Eylül davası ile sadece 32 yıl önce ordunun işlediği insanlık suçlarının hesabı sorulmayacak, izleyen darbe ve darbe girişimlerinin aydınlatılması için bu yargılama büyük önem taşıyor.

Ergenekon ve darbe soruşturmaları sonuna kadar gitmeli

2007-2010 yıllarında onbinlerce darbe karşıtının sokakta mücadele ettiği sonucu açılan Ergenekon ve darbe davalarında önemli bir dönemece gelindi. Eğer "sonuna kadar gidilmezse" darbeci geçmişle hesaplaşmak mümkün olmayacak.

TSK, CHP, MHP ve ulusalcı sosyalistler uzun tutukluluk sürelerini bahane ederek Ergenekon davalarında yargılanan darbecilerin serbest bırakılmasını istiyor.

Uzun tutukluluk süreleri Ergenekon davasıyla başlayan bir durum değildir. Kürtler, sosyalistler, gerçek muhalifler, adli suçlardan yargılanan onbinlerce insan bu adaletsizlik yaşadı. Ancak bu adaletsizlik darbecilerin serbest bırakılmasının gerekçesi olamaz. Darbe suçlayan işleyenler haptiste tutulmalıdır ve hak ettikleri cezaları almalıdır.

İlker Başbuğ yargılanacak: Birleştirilen "İrtica ile mücadele

eylem planı" ve "İnternet andıcı" davalarını gören mahkeme, her iki planda onayı olan eski genelkurmay başkanı İlker Başbuğ hakkında suç duyurusunda bulundu. Soruşturma başladı. Siyasete müdahale eden, Ergenekon çetesi'nin suçlarını alenen örtten ve Kürtlere karşı savaşı dayatan Başbuğ hesap verecek

Ağar ve Eken "terör örgütünün başı": Eski özel hareketçi Ayhan Çarkın'ın itirafları ile gelişen faili meçhul cinayetler davasını gören savcı dönemin Emniyet Müdürü Mehmet Ağar'ın başını çektiği çeteyi

"terör örgütü" olarak tanımlandı. Ağar'a yargı yolunun açılması hem devletin işlediği 17 bin faili meçhulün açığa çıkmasını sağlayabilir hem de Susurluk davasının yeniden görülmesine yol açabilir.

Çevik Bir "inceleniyor": Gölcük'teki Donanma Komutanlığı'nda gizli bir bölmede ele geçirilen belgeler arasında yer alan 28 Şubat hakkındaki dokümanlar savcılık tarafından inceleniyor.

28 Şubat darbesinin başındaki isim Çevik Bir ve Batı Çalışma Grubu adıyla faaliyet gösteren cunta yargılanabilir.

DSİP örgütleri

Ankara:

(0554) 589 89 10

Konur Sk, No:12/13, Kızılay

İstanbul:

Kadıköy: 0505-801 13 72

Sarasker Cd, Rıza Paşa Çıkmaşı, No: 10, Kat: 3, D. 6, Kadıköy

Ümraniye: 0555-863 16 36

Alemdağ Cd, Çakıroğlu İşhanı, A Blok, No: 202, Kat: 3, D. 113, Sondurak, Ümraniye

Beyoğlu: 0555-423 74 07

İstiklal Cd, Bekar Sk, No: 16/2, Beyoğlu

Fatih: 0506-438 63 26

Bakırköy: 0532-713 54 52

Şişli: 0536-971 69 78

Kartal: 0536-432 92 27

İzmir

Alsancak: 0555-732 34 29

Kıbrıs Şehitleri Cd, 1462. Sk, No: 20, D:1, Alsancak

Borova: 0554-763 12 84

Gediz Cd, No: 15, D: 101, Borova

Karşıyaka: 0536 615 45 47

Menemen: 0543 447 24 15

Bursa: 0537 774 47 86

Hacılar Mh, Konakardı Sk, Petek İşhanı, N.18, Heykel (Bursa Baro Lokali Üstü)

Akhisar: 0554-327 04 45

Antalya: 0536-335 10 19

Çanakkale: 0554-398 07 11

Edirne: 0534 872 76 69

İzmit: 0537-471 19 05

Antikapitalist öğrenciler

Bahçeşehir: 0554 886 16 81

Bilgi: 0533 447 97 09

Boğaziçi: 0537 454 40 63

Fatih: 0507 703 40 80

İstanbul: 0505 801 13 72

İTÜ: 0554 730 72 16

Marmara: 0507 522 99 33

Mimar Sinan: 0539 798 01 71

Yıldız Teknik: 0535 237 30 26

Bilkent: 05547812804

Cebeci: 05396597983

DTCF: 05362128873

Gazi : 05547389425

Hacettepe: 05545898910

ODTÜ: 05066590799

Dokuz Eylül: 0506 885 10 41

Ege: 0554 763 12 84

Uludağ: 0537 774 47 86

Kocaeli: 0555 498 68 28

Trakya: 0534 872 76 69

Eskişehir: 0531 085 39 28

Çalışma saatleri kısaltılsın

İş Kanunu'nda Türkiye'de bir işçinin haftada en çok 45 saat çalışması öngörülüyor. Bu süre kamu çalışanları için ise 40 saat.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Enstitüsü'nün 2011'in ilk yarısında açıkladığı "**Çalışma Süresi Raporları**"na göre ise işçiler pratikte haftada ortalama 53.7 saat çalıştırılıyorlar.

Sosyal-İş'in yaptığı bir araştırmaya göre ise, 1988 yılında haftada ortalama 50 saatten fazla çalışanların tüm ücretliler içindeki payı yüzde 28,9 iken bu oran 1999'a gelindiğinde yüzde 37,6'ya, 2008'e gelindiğinde ise yüzde 46,6'ya yükselmiş.

1989'dan 2008'e geçen süreçte, haftada 50 ila 59 saat arasında çalışanların oranı yüzde 13,4'den yüzde 17,7'ye, haftada 60 ila 71 saat arasında çalışanların oranı yüzde 10,5'den yüzde 19,3'e, haftada 72 saatten fazla çalışanların oranı ise yüzde 5'den yüzde 9,6'ya yükseldi.

AKP'nin övündüğü "ekonomik büyüme", bu yüksek çalışma saatleri ve sömürü dahilinde ücretlerin artırılmaması, refahın eşit paylaştırılmaması sonucu Türk sermayesinin zenginleşmesi anlamına geliyor. Türkiye dünya genelinde en çok çalışılan ülkeler arasında 14. sırada yer alıyor.

Haftalık çalışma süreleri resmi olarak Fransa'da 35 saat, Almanya'da 38 saat; Çin, İtalya, Japonya ve ABD'de ise 40 saat. Avrupa Birliği ülkelerinin haftalık resmi çalışma süresi ortalaması 38.6 saat.

2011'in Eylül ayında **Kalkınma Bakanı Cevdet Yılmaz** çalışma sürelerinin azaltılmasıyla istihdamı arttırmayı planladıklarını söylemişti. Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan bu açıklamayı yalanlayarak "haftada 45 saat çalışma süresinden asla taviz veremeyeceklerini" ifade etmişti. **Enerji Bakanı Taner Yıldız** ise "gün ışığından faydalanabilmek için" mesailerin 06:00'da başlamasını ve cumartesileri de çalışılmasını önermişti.

DİSK-AR'ın araştırmasına göre, haftalık ortalama çalışma süresinin 40 saate indirilmesi, 2 milyon kişinin tam zamanlı işlerde çalışması anlamı-

na geliyor. Bu da aynı araştırmaya göre 6 milyon olan işsiz sayısının üçte birinin istihdam edilmesi demek. Haftalık çalışma süresinin sadece 1 saat düşürülmesi ise 231 bin insana iş imkanı sağlayabilir.

Çalışma saatlerinin düşürülmesi ve bu yapılırken ücretlerin azaltılmaması ise kitlesel bir işçi mücadelesinin var olup olmasına bağlı.

19. yüzyılda kapitalizmin erken gelişim aşamalarında Avrupa'da işçiler günde 8 saatlik işgünü kazanmak için çetin mücadeleler vermişlerdi. Haftada 35 saat çalışmanın gündemimize girmesini ise Fransız işçilere borçluyuz.

Milyonlarca çalışanın katıldığı Kasım-Aralık 1995 direnişleri; ücretler düşürülmeden çalışma süresinin azaltılması, daha iyi koşullarda çalışma ve başka uğraşılara zaman ayırma talebi olarak 35 saatin bir hak kazanımı olarak toplu sözleşmelere dahil olmasını sağlamıştı.

O günden sonra bu tarihsel kazanım, Belçika'dan Almanya'ya, Yunanistan'dan İtalya'ya pek çok yerde emek örgütlerinin mücadele ettikleri temel taleplerden biri hâline geldi.

➔ **Haftalık çalışma süresinin sadece 1 saat düşürülmesi ise 231 bin insana iş imkanı sağlayabilir.**

➔ **Haftalık çalışma süreleri resmi olarak Fransa'da 35 saat, Almanya'da 38 saat; Çin, İtalya, Japonya ve ABD'de ise 40 saat. Avrupa Birliği ülkelerinin haftalık resmi çalışma süresi ortalaması 38.6 saat.**

➔ **Türkiye dünya genelinde en çok çalışılan ülkeler arasında 14. sırada yer alıyor.**

Nükleer santrallerin tarihi nükleer 'kaza'ların tarihidir.

Nükleer santral çatlar patlar

1940'lardan bu yana, Çernobil'den Fukushima'ya onlarca örnek nükleer santrallerin hiç de güvenli olmadığını biz %99'a ağır bedeller ödeterek göstermiş bulunuyor. Onbinlerce insanın yaşamını yitirdiği, sakat kaldığı, canlı türlerinin yok olmakla yüz yüze bırakıldığı, tarlalardan radyasyon biçildiği apaçık ortadayken 'kaza' sözü inandırıcılığını yitiriyor. Yine de %1'in inanmamızı istediği bir takım argümanları var:

Nükleer bir zorunluluktur

Değildir. Nükleer yanlış bir sosyal tercihtir. Nükleer silah yapmak istemiyorsanız, nükleer santral kurmak zorunda değilsiniz. Güneş, rüzgar, dalga, jeotermal gibi yenilenebilir enerji kaynaklarından gezegeni yıpratmadan hepimize yetecek enerjiyi sağlayabiliriz.

Tüm dünya nükleer kullanıyor

Almanya 2022'ye kadar tüm nükleer santrallerini kapatacağını açıkladı. İsviçre'de öyle.

Mevcut santrallerin kapatılması, yenilerinin açılmaması için tüm dünyada mücadele veriliyor.

İtalya'da halkın %95'i nükleere hayır dedi. Fransa ve Rusya'da bu oran %83. Japonya'da %84.

Türkiyeli'lerinse %64'ü nükleere karşı.

Aslında gezegenin "%99'u nükleer insanlar nükleer enerjiyi stemiyor. Rüzgar, güneş, dalga gibi alternatif enerji kaynakları dururken radyasyonlu hava solumayı kim ister ki?

Nükleer ucuz, yenilenebilir enerji pahalıdır

Nükleer santrallerin inşası oldukça zahmetlidir. Yüksek güvenlik önlemleri gerektirdiğinden maliyetleri çok yüksektir. Yapımlarının planlandığı sürede bitirilmesi çok zordur. Risklerinin büyüklüğü sebebiyle sigortalanamazlar ve riskler kamuya

yüklenir.

Ayrıca, İspanya enerji ihtiyacının %21'ini rüzgardan, %40'ını da yenilenebilir enerji kaynaklarından elde ediyor.

Türkiye de güneş ve rüzgar potansiyeli açısından oldukça şanslı. Üstelik, kurulması tasarlanan nükleer santralin üreteceği enerjiden daha fazlasını yenilenebilir enerji kay-

naklarından sağlamak mümkün.

Nükleer, tüpgazdan farksızdır

Başbakanı tebrik ediyoruz.

Gücü elinde bulunduran %1, kar hirsından gözü dönmüş halde gezegeni radyasyona boğmak istiyor. Hangi argümanla savunulursa savunulsun, nükleer bugüne ve geleceğimize kast ediyor. İzin vermemek elimizde.

'Kaza' değil, cinayet

Nükleerin varlığı başlı başına bir tehdittir. En 'güvenli' durumda bile belli miktarda radyoaktif madde havaya ve suya karışmaktadır. Kaldı ki, Çernobil'in etkileri bugün de hissedilmekte, her yıl milyarlar dolar sadece bu etkileri gidermek için harcanmaktadır. Her şey yolunda gitse bile doğal afetler bir nükleer felakete yol açabilir. Bkz. Fukushima.

Nükleersiz bir dünya mümkün

Sonuçlarını bile bile nükleer santral kurmakla birini öldürmek arasında ne kadar fark var? Bu cinayetin ne ortağı ne de kurbanıyız.

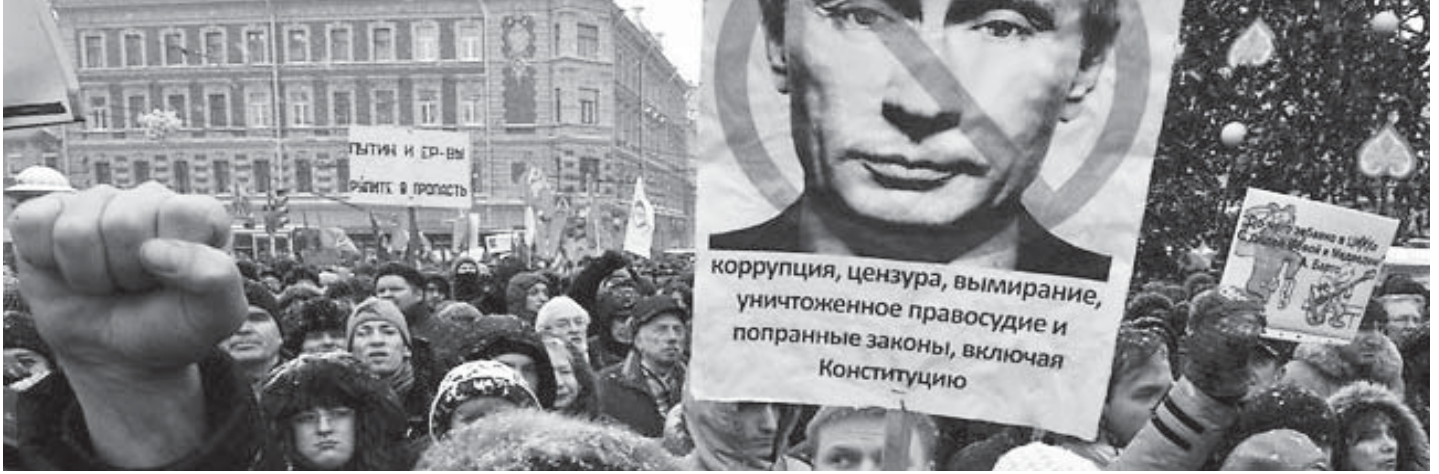
Biz yenilenebilir enerji kaynaklarını talep ediyoruz. Rüzgar, güneş bize yeter! Nükleer santral inşa eden şirketler daha çok kar edecekler diye yaşamlarımızı riske atmaya ne gerek var?

Öyleyse:

Nükleer santral çatlar patlar! Güneş, rüzgar bize yeter!

Fukuşima nükleer santralindeki felaket dünyada nükleerden vazgeçme sürecini başlattı

Rusya'da kitlesel gösteriler

2000-2008 yılları arası Devlet Başkanlığı yapan Putin Anayasa'ya göre üç kez üst üste Başkan olunamayacağı için tekrar Başkan olamamıştı. Ancak aynı partinin adayı olan Medvedev 2008'den beri Putin'in gölgesinde Devlet Başkanlığı yapıyor.

Putin'in Birleşik Rusya Partisi 4 Aralık'ta yapılan seçimlerde büyük oy kaybına uğradı. 2012 yılında yapılacak Başkanlık seçimleri için Eylül ayında Putin'in tekrar aday olacağını açıklaması rahatsızlık yaratmıştı.

Seçimlerde iktidar partisinin büyük oy kaybetmesine rağmen seçimlere hile karıştırıldığı iddiası Rusya'da devlet kapitalisti rejimin yıkılmasından sonra en geniş katılımı protesto gösterilerine sahne oldu. Böylece Tunus ve Mısır devrimleri ile açılan isyan yılının son günleri Rusya'daki dev gösterilerle sona erdi.

Protesto gösterileri

İktidardaki Birleşik Rusya Partisi'nin yüzde 15'lik bir oy kaybına rağmen birinci parti olması muhalefeti seçimlere hile karıştırıldığı iddiası ile

sokağa döktü. Muhafifler gerçek oyların yüzde 10-15 arası daha az olduğunu iddia ediyor. Seçimlerin gerçekleştiği 4 Aralık Pazar gününün hemen arkasından protestolar gerçekleşti.

Göstericilerin daha büyük bir eylem için yaptıkları çağrı sonucu gerçekleşen 10 Aralık eylemlerinde somut talepler ortaya çıktı:

Seçimlerde Birleşik Rusya Partisi'nin aldığı oylar

2003- %38
2007- %64
2011- %49

Başkanlık seçimleri

2004- %71 Putin
2008- %70 Medvedev
2012- Putin

- Politik tutukluların serbest bırakılması
- Seçimlerin iptal edilmesi
- Seçim kanunun yeniden düzenlenmesi ve seçimlerin yenilenmesi
- Seçimlere girilmesine izin verilmeyen partilerin yeni seçimlere katılabilmesi

Gösteriler Aralık sonuna kadar geniş katılımlarla devam etti.

Gösterilere toplamda yüz binlerce insanın katıldığı söyleniyor ve 1000 kadar da göstericinin tutuklandığı belirtiliyor.

SSCB'nin yıkılışının ardından daha önce Rusya'da hiç bu kadar geniş katılımlı eylemler olmamıştı.

Gösterilerin en göze çarpan yönü sağ ve sol çeşitli partilerin de yer almasına rağmen aynı Ortadoğu devrimleri, **Öfkeli Hareketi, İşgal Et** eylemlerinde olduğu gibi parti üyesi olmayan yığınların kendi sloganları ve el yapımı dövizleri ile yaygın olarak eylemlere katılmış olması.

Belli ki eylemlere katılanların büyük bir kısmı hayatlarında ilk kez sokağa çıkıyorlar. Rusya'da yeni bir muhalif hareket oluşmaya başlıyor.

2011 Rusya Kronolojisi

24 Eylül- Putin 2012'de Başkanlık için yeniden aday olacağı açıkladı. 20 Ekim- Putin katıldığı Savaş Sanatları gösterisinde binlerce seyirci tarafından ısıklanarak protesto edildi.

4 Kasım- Birleşik Rusya Partisi seçimlerden galip ayrılmasına rağmen ciddi oy kaybına uğradı.

5 Kasım- Seçimlere hile karıştırıldığı iddiası ve "Putin'siz Rusya" sloganı ile Moskova'da 5 bin kişi protesto yürüyüşü gerçekleştirdi. 100'den fazla gösterici tutuklandı.

10 Aralık- Ülke çapından 50'den fazla şehirde yüz binlerce insan sokağa döktü. Sadece Moskova'da 80 bin kişi gösteriye katıldı.

24 Aralık- Moskova'da meydana inen 120 bin kişi seçimlerin yenilenmesini talep etti

Kuzey Kore'nin gerçekleri:

- Halkın dörtte biri açlık çekiyor.
- Yetersiz beslenme özellikle çocuklar arasında yaygın.
- Hiçbir evde internet bağlantısı yok.
- 24 milyon nüfuslu ülkede 1,2 milyon asker var.
- Kuzey Kore, uluslararası insan hakları örgütlerine rapor vermeyi reddediyor.
- Ülkedeki mahkûm çalıştırma kamplarında 200 bin kişinin tutulduğu tahmin ediliyor.
- Halka açık infazlar, zorla evlendirme ve etnik nedene dayalı kürtaç gibi uygulamalar yaşanıyor.
- Rejime ve yönetime dönük en küçük eleştiri ağır cezalara yol açıyor.
- Vatandaşlarının ülke içinde bile serbest seyahat hakkı yok.

'Sevgili Lider' öldü

Kuzey Kore'nin **'Sevgili Lideri' Kim Jong-il** bir kalp krizi sonucu öldü. Hezeyan halindeki ağlama törenleriyle dünya basınına yansıyan ölümün ardından Kuzey Kore'de (resmi adıyla ve Küba'da yas ilan edildi).

Kim Jong-il terör estiren yönetimi, nükleer silahlanma konusunda attığı adımlar ve ilginç kişiliğiyle tanınıyordu. Puro, konyak ve lezzetli yemeklere düşkünlüğü olan Kim'in 10 bin şişeden oluşan bir şarap mahzeni vardı ve açısının belirttiğine göre her hafta köpekbalığı yüzgecinden yapılan bir çorba içiyordu.

Kim döneminde, Kuzey Kore nükleer silaha sahip ülkeler arasında katıldı. 2006 yılında yaptığı ilk başarılı nükleer silah denemelerinin ardından, ABD ile nükleerden arınma görüşmeleri sürdüren Kuzey Kore, 2008 yılında bir nükleer reaktörünü kapattı. Ancak ABD'nin vaatlerini

yerine getirmediği gerekçesiyle 2009 yılında yeraltında başarılı bir nükleer silah denemesi daha yaptı. **Wikileaks** belgelerine göre, Kuzey Kore'nin bir şımarık çocuğu andıran askeri hamleleri, temel müttefiki Çin'i de yıldırıp, birleşik Kore yanlısı politikalar izleme noktasına getirdi.

Babadan oğla geçen iktidar

1994'te, babasının ardından iktidara gelen **Kim Jong-il**'in yerine, 27 yaşındaki oğlu **Kim Jong Un** geçti. **Kim Jong Un**, bir süredir babası tarafından iktidara hazırlanıyordu ve 17 ay önce varis ilan edilmişti.

Kuzey Kore gibi, halkı açlıktan kırılıırken çılgınca nükleer silah yatırımı yapan ve her türlü muhalefet acımasızca ezen devlet kapitalisti bir ülkede, 27 yaşında birini, sadece kan bağı nedeniyle ülkenin başına geçirmek, egemenler açısından belki normal sayılabilir. Buradaki tra-

jikomik durum ise, Türkiye'deki ulusalcı solcuların, her türlü muhalefetin yasaklanıp ABD ajanı olmakla itham edildiği, toplu idamların gerçekleştirildiği, eşcinselliğin yasadışı ilan edildiği bu rejimi, antiemperyalist olduğu gerekçesiyle savunup, eli kanlı diktatör Kim Jong-il'in ölümüne matem tutmasıdır.

2012 yılı için umutlu olmalıyız

Zorlu ama umut dolu bir yılı bitirdik. 2011 kimi zaman, özellikle de son aylarında Türkiye'de çok karanlık bir dönem oldu. Ama küresel olarak aynı şeyi söyleyemeyiz.

2010'un son günlerinde Tunus'ta diktatörlüğe karşı başlayan ayaklanma 2011'de diktatörün yıkılması ile sonuçlandı. Tunus'u Mısır izledi. 25 Ocak'ta Mısır'da Mübarek devrildi.

2011 yılı boyunca Ortadoğu'nun hemen hemen bütün ülkelerinde diktatörlere, kokuşmuş sultanlara karşı halk sokaklara çıktı.

Yemen'de, Libya ve Suriye'de, Bahreyn'de hareket çok büyük yığınları sokağa çekti

Mısır'da 2011'in son aylarında devrimin ikinci dalgası başladı.

Arap Baharı Batı'yı da etkiledi. Amerika'da Wisconsin'de işçiler ve öğrenciler ayaklandı.

"Tahrir'den öğrendik" dediler.

Yunanistan'da, İtalya'da genel grevler birbirlerini izledi. Genel grevler ile Arap Baharı arasında sıkı bağlar kuruldu.

Sonra Wall Street'i işgal hareketi başladı. Hareket kısa zamanda yayıldı. Birçok ülkeyi, yüzlerce şehri kapsadı.

2011 yılında havada devrim kokusu vardı ve devrimler gerçekleşti. Küresel olarak işçiler ve emekçiler için umut dolu bir yıl oldu.

2011 yılının bir başka önemli gelişmesi ise kriz. 2008 krizinin sarsıntılarını bitmeden Avro bölgesi krize girdi. İrlanda ve Yunanistan'ın ardından İtalya, Portekiz ve İspanya krizle sarsıldı. Ama krizin boyutları çok daha geniş. İngiltere, Almanya ve Fransa krizin etki alanı içinde ve Avrupa kapitalist sınıfı krizin karşısında ne yapacağını bilmiyor. 2011 yılı kapitalist sınıf için çok büyük endişelerle dolu geçti.

Yıl sonunda Avrupa ülkelerinin liderleri, yöneticileri panik halinde olduklarını gösteren demeçler verdiler. Şimdi herkes 2012'de avro krizinin daha da derinleşmesini bekliyor. Almanya, İngiltere, Fransa ve İtalya, Avrupa Birliği'nin bu dört büyük ekonomisi, G8'in yarısı resmen ekonomik durgunluk içinde.

Krizin derinleşmesi 2012 yılının daha büyük yığın hareketleri ile geçeceğinin işareti.

Türkiye'de de 2011'de önemli

gelişmeler oldu.

Seçimlerde BDP büyük bir başarı elde etti. Ancak hükümet barışa giden yolun önünü kapatmaya başladı. Savaş yeniden hız kazandı.

Savaşın bir başka boyutunda siyasi bir kararla binlerce Kürt KCK operasyonları ile tutuklandı.

Kuzey Irak uçaklarla bombalandı. Onbinlerce asker ve askeri araç bölgeye yollandı. Savaşta ölenlerin sayısı hızla arttı. Ve sonunda devlet 2011'nin son günlerinde kendi sivil halkını bombalayarak katliam yaptı. 35 sivil Kürt bombardımanında yaşamını kaybetti.

Uludere katliamı Türk basını tarafından sessizce karşılandı. Katliam basında çok sınırlı bir biçimde yer aldı. Böyle yapmayan ve devletin halkı bombaladığını yazan tek gazete Başbakan tarafından sertçe eleştirildi. Başbakan "devlet halkını bombalamaz" dedi ama bombalamıştı. Üstelik ilk defa değil. Kimbilir kaçınıcı defa.

Diğer bakanlar da benzer bir tutum aldı. "Hata" dediler. Oysa yaşanan planlı, hesaplı bir askeri operasyondur. Bu gerçeğin üstünü örtmek mümkün değil.

2011'in bir başka çok önemli gelişmesi ise Van depremi. Depremin verdiği zararların yanı sıra ortaya çıkan ırkçı tutum Türkiye'de ki gelişmeyi çıplak bir biçimde gösteriyordu. Ne ki ırkçılar azınlık.

Van'da devletin deprem sonrası tutumu ise daha da vahim. Sanki deprem olmamış gibi davranılıyor. İnsanlar incecik çadırlarda kışı geçirmeye çalışıyor. Çadırlar yanıyor ve şimdi de insanlar yanarak ölüyor.

Van'a yeterli yardım gitmedi. Van ve Uludere açık bir biçimde devletin yüzünü gösteriyor. Bu devlet halkına hizmet etmek için değil, halkına zulmetmek için var.

Baskı yaparken devlet çok etkili. Vuruyor kırıyor. Ateş ediyor, copluyor, hapse atıyor. Ama halkın deprem yarasını saramıyor. Halkına yardımcı olamıyor, olmuyor.

2012 yılı küresel olarak umut dolu bir biçimde başladı. Türkiye'de de umutlarımızın yükselmesi mümkün. Özgürlükler için mücadele Arap dünyasında olduğu gibi Türkiye'de de Türkler ve Kürtler tarafından yükseltilebilir. Bu savaşı bitirmek ve barışı kazanmak mümkün.

Devlet cinayet planları

"Cevap verin"

Adalet nöbetimiz sonuna dek sürecek. Savsaklasalar da, alay edip, geçiştirmeye çalışsalar da, biz bu davanın tanığıyız, takipçiyiz, nöbetçisiyiz.

Suçta bulaşmış, suça teşvik etmiş kim varsa peşindeyiz. Tehdit edenin de, işaret edenin de, pusu kurup tetik çek-tirenin, çekenin de peşindeyiz...

19 Ocak 2007- 19 Ocak 2012... Yüzbin vicdan sahibinin elleri üstünde taşıdığı Hrant'ın o son uzun yolculuğu bu ülkenin çürümüş adalet duygusunu, köhne, karanlık ve yalanlarla dolu geçmişini gömmek içindi. Ama, koca bir beş yıl geçti üzerinden. Henüz, Hrant için de, adalet için de bir mesafe katedilmedi. Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in Ergenekon belgelerinde 'operasyon' olarak geçen katli ile ilgili, 2'si tutuklu 19 sanık hakkında açılan davanın 23. duruşması geçtiğimiz hafta İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi yapıldı. Her duruşma öncesi olduğu gibi bu duruşma öncesinde de, Hrant'ın Arkadaşları'nca yapılan açıklamada; "Bizimle alay etmeyi bırakın artık! Cevap verin; Katillerimiz nerede? Katillerimizi nereye sakladınız? Jandarma karakollarında, istihbarat raporlarında, medya plazalarında, meclis koridorlarında, adalet saraylarında, kozmik odalarda mı sakladınız onları? Peki niye sakladınız? Hep yaptığınız gibi katilleri koruma refleksiniz nereden geliyor? Yoksa sizi büyük devlet yapan bu mu?

Bütün bu sırlarla yaşamak zorunda bıraktığınız bu ülkenin vatandaşları bir gün sizden hesap sormaz mı sandınız?

Yoksa "ya sorarlarsa" diye mi telâş-tasınız?

Arkadaşımız Hrant'ı yargılayıp ölüm fermanını astığınız 301 sakın bu sırrı saklamak için icat edilmiş olmasın? Size hiç bir hesap sormasınlar diye yasalar çıkardınız.

Sizin yasalarınız cinayetleri, pisliği, cesetleri örtmek için mi yazılıyor?.. denildi.

Gidişatın verdiği ipuçlarına göre, öyle anlaşılıyor ki, mahkeme birkaç tetikçiye mahkûm ederek dosyayı kapatacak.

Hrant'ın katili devlet

Oysa ki, mahkemenin tersine, kamu vicdanı Hrant'ın katillerinin, suikastin çok öncesinden beri devletin kontrolü altındaki kişiler olduğunu biliyor. Esas olarak da, onları kullanan, yönlendiren devlet görevlilerinin cinayette katkısının, rolünü mahkeme hiç araştırmamıştır. Yer yer kamuoyuna yansıyan belgelere göre bile; cinayetin 'nasıl işleneceğini' ayrıntısıyla bilen Trabzon Emniyeti görevlileri ve amirleri bile doğru dürüst sorgulanmamıştır. Cinayet

Hrant için, Adalet için....

10 Ocak'ta saat 10.00'da Beşiktaş İskele Meydanı'ndayız! 19 Ocak'ta Taksim'den Agos yürüyoruz!

ayıcılarını ve emir verenleri ele vermiyor n, katillerimiz nerede?.."

ihbarını örtbas eden Trabzon Jandarması hakkında, bizzat jandarma görevlilerinin itirafına rağmen, gülünç bir görevi ihmal davasından öteye giden bir soruşturma yapılmamıştır.

Cinayete dair bilgi sahibi olan, bunu önlemeyen, cinayetten sonra delil gizleyen İstanbul Emniyeti hakkında da hakiki bir derinlemesine soruşturma yapılmamıştır.

Şöyle ya da böyle yürütülen çeşitli davalar birleştirilmemiştir. Ama, yargıçlar ve savcılar, müdahil avukat taleplerini reddetme konusunda adeta yarışmışlardır. Böylece, resmi görevliler hakkında bütün soruşturma taleplerini reddedilmiştir. Adil yargılamanın ve evrensel hukukun çok uzağında konumlanan yargıç ve savcılar, diğer kamu görevlileri ile doğrudan aynı safta yer almışlardır.

Cinayet ertesindeki süreç, devlet görevlilerinin suça katılımını açıkça ortaya koymuştur. Katille birlikte kahramanlık pozları veren polis ve jandarmaların hiçbir ceza görmeyişi, bu sürecin şüphe götürmez bir sembolüdür. Bu sembol bile 'örgütsel irtibata' işaret etmektedir.

Deliller karartıldı, tahrif edildi

Cinayetten sonra bizzat devletin müfettişleri, polisin delilleri kararttığını, tahrif ettiğini rapor etmişler, bu yüzden de kimse hiçbir ciddi soruşturmayla uğramamıştır. Yapılan soruşturmanın hepsi geçiştirme amaçlı olmuştur. Tam da cinayet saatinde cinayet mahallinde olup bitenleri gösteren kamera kayıtları ilk günden beri polisin elindedir, mahkeme bunları almamış, bakmamış veya bakmış, görmememiz gerekenleri görmüş, bu yüzden gizlenmesini devlet açısından faydalı bulmuştur. Bu tutum da açıkça yardım ve yataklık faaliyetidir.

Cinayetin yolunu açmak, katilleri kollamak, yönlendirmek, cinayete

göz yummak, cinayet sonrasında delil karartmak, sorumluların sorgulanmasına izin vermemek için, davaların yüzeyde kalmasına özel çaba gösterilmiştir. Bütün bunların koordineli bir şekilde yürütülmesine, Hrant'ın susturulması için tehdit bildirisi yayımlayan Genelkurmay'ı, Hrant'ı söylemediği sözden ötürü mahkûm eden ve hedef haline getiren Yargıtay'ı, delil gizleyen ve karartan polisi, belge tahrif eden jandarmayı ve cinayet davasını kadük hale getiren mahkemeleri de ekleyince, suikastin üstündeki tam teşkilatlı 'devlet şemsiyesi' kolayca görülüyor.

Hrant'ın tehdidinden sorumlu vali bugün AKP milletvekili

Hrant'ın valilik makamında iki MİT görevlisi tarafından tehdit edilmesinden sorumlu vali bugün iktidar partisinin milletvekili. Suikastten hemen sonra "bu örgüt işi değil" açıklamasıyla tam bir skandal yaratan eski İstanbul emniyet müdürünün şu anda vali oluşu aslında yeterince açık işaretlerdir. Bunlar aynı zamanda suçu örtme operasyonuna hükümetin katılımının kanıtlarıdır. MİT'ten suikaste ilişkin tek bir bilgi çıkmamıştır. Bu olayda MİT'in rolü nedir kimse merak etmemiştir.

Cinayet davasında yargılanan sanıkların, sadece Ergenekon örgütü de değil, pek çok devlet görevlisiyle irtibatlarının olduğu, Hrant'ın öldürülmesinin ve cinayet ertesinde hakikati gizlemek için sürdürülen örgütlü çabanın sorumlularının devlet görevlileri olduğu, onları koruduğu için polis, jandarma, il yöneticileri, hükümet ve yargının, yani topluca devletin bu cinayetten doğrudan doğruya sorumlu olduğu açıktır.

Hrant'ı hedef haline getirme sürecine katkılarını nedeniyle, birçok gazete ve televizyon yöneticisi de, devlet görevlilerinin yanı sıra cinayetten sorumludur...

Albay Ali Öz görevi ihmalden suçlu bulundu

Trabzon Sulh Ceza Mahkemesi, dönemin Trabzon Jandarma Alay Komutanı Albay Ali Öz, görevliler Metin Yıldız, Veysel Şahin, Okan Şimşek, Hacı Ömer Ünal ve Hüseyin Yılmaz görevi ihmalden suçlu bulularak verebileceği en üst cezayı verdi. Öz ve Yıldız 6 ay, Şahin, Şimşek, Ünal ve Yılmaz ise 4 ay hapis cezasına çarptırıldı. Gazi Günay ve Önder Arar ise beraat etti. Hükümün açıklanmasının geciktirilmemesi ve ertelenmemesi kararı verilen karar sonucunda, Yargıtay'ın onaylaması durumunda hemen infaz edilecek. (2 Haziran 2011)

➤ **19 Ocak 2007:** Hrant Dink, Halaskargazi Caddesi üzerinde bulunan Agos Gazetesi'nden çıkışında saat 15.00 sıralarında uğradığı silahlı saldırı sonucu olay yerinde hayatını kaybetti.

➤ **20 Ocak 2007:** Oğün Samast'ın akrabası jandarmayı arayıp cinayeti Oğün'ün işlediğini söyledi. Arkadaşlarıyla İstanbul'a gittiğini söylediği ihbar tutanağının tarihi 9 gün sonrası olarak yazılmış.

Zanlı O.S.'nin yapılan takip sonucu 20 Ocak Cumartesi günü saat 23.00 sıralarında Samsun Otogarında yakalandığı açıklandı. Dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah, "cinayetin herhangi bir siyasi boyutu ve örgüt bağlantısının bulunmadığını suikastin milliyetçi duyularla düzenlendiğini" açıkladı...

➤ **24 Ocak 2007:** Emniyetteki sorgusunun ardından Beşiktaş adliyesine çıkarılan azmettirici Yasin Hayal, gazetecilere "Orhan Pamuk akıllı olsun, akıllı..." diye seslendi.

➤ **2 Şubat 2007:** Katil zanlı O.S.'nin Samsun'da yakalandıktan sonra Atatürk'ün sözünün yazılı olduğu Türk Bayraklı poster önünde poz verdiği fotoğrafları ile jandarma ve polislerle birlikte çekilmiş video görüntüleri ortaya çıktı.

Oğün Samast, duruşma sırasında Dink ailesini tehdit etti Hrant Dink cinayet davasının 10. duruşması yapıldı. Duruşma sırasında tanıklardan Mesme Havva Oğün Samast'ın cinayet sırasında yalnız olmadığını söyledi ve diğer kişinin Yasin Hayal olabileceğini söyledi. Öğleden sonra verilen aranın ardından duruşma salonuna girilirken Oğün Smast, önünden geçmekte olan Dink ailesini "Bekleyin, 5 yıl sonra görüşürüz" diyerek tehdit etti. Avukatların talepleri üzerine mahkeme Oğün Samast hakkında Cumhuriyet Başsavcılığına suç duyurusunda bulunulmasına karar verdi. (6 Temmuz 2009)

1915 imha ve inkâr

İttihat ve Terakki'nin günümüzde de izleyicisi olan Türkiye Cumhuriyeti canhıraş bir şekilde inkar politikasına yaslanmakta. Büyük bir kırım ve trajedi üzerine inşa edilen bir devlet her daim aynı politikaları hayata geçirme potansiyeline de sahiptir

Fransa Parlamentosu'nda Ermeni soykırımını inkara dönük ceza yaptırımların uygulanmasına dönük ceza yasasının görüşülmesi ve onaylanması ile birlikte Türkiye'de bildik milliyetçi inkarcı yaklaşımlar da ortaya döküldü. Cumhurbaşkanlığından-TBMM'ye, işveren örgütlerinden-medya, milliyetçi sendikalar ve örgütlere kadar geniş bir yelpazede saldırgan bir kampanya başlatıldı.

Türkiye Cumhuriyeti; resmi ideolojisinin uzun yıllar üzerini örttüğü sakladığı gerçekler ortaya çıkmaya başlayınca bu kez inkar ideolojisini devreye soktu. Oysa 1915'te yaşananlar ne üzeri örtülebilecek ne de inkar edilebilecek tarihsel olaylardı. Mecliste grubu bulunan partiler **Barış ve Demokrasi Partisi (BDP)** hariç resmi söylemde mutabakat sağladı. Başbakan "kimsenin atalarımızın soykırım yaptığını söylemeye hakkının olmadığını" söyledi. Hükümetin bir milletvekili "1915'te Türk soykırımı yaşanmıştır. 2.5 milyon Türk Ermeniler ve Ruslar tarafından öldürülmüştür" diyerek tartışmaya büyük bir bilimsel katkı yaptı. CHP ulusal tehlikeye işaret edip Fransa'yı kendi geçmişiyile yüzleşmeye davet etti. MHP ise olayların tartışılmasına dahi tahammül edemeyen bir söylem geliştirdi.

1915 zorunluluk muydu?

Medya, milliyetçi saldırganlıkta ise başı çekti. Kudurdular, azgın azınlık gibi manşetlerle hedef gösteren provokatif bir yayın çizgisi geliştirdi. Fransa'da yasayı hazırlayan milletvekiline dönük tecavüz ve ölüm tehditleri bu yayınların sonra başladı. Bütün bu yayınlar, görüşler gösterdi ki Ermenilerin 1915'te maruz bırakıldıkları muamele Türk egemen sınıfının ve ideolojisinin bir kırılma noktası.

Resmi ideoloji 1915 olaylarını savaş koşullarında ortaya çıkmış bir zorunluluk olarak anlatma çabası içinde. Bu söyleme göre 1. Dünya Savaşı'nda Ermeniler Osmanlı Devleti için büyük bir tehdit oluşturmaya başlamıştı. Rusya'ya yaslanan Ermeni çeteleri mazaflı Türk köylerini basıp yağma ve katliama girişmişlerdi. Bu mezalimi engellemek için Osmanlı Devleti de Ermenileri zorunlu göçe (tehcire) tabi tutmuştu. Tehcir esnasında da hastalıktan ve başıbozukların saldırısından kaynaklı doğal olaylar gelişmişti.

Bu söylem, Osmanlı nüfusunun yaklaşık yüzde onunu oluşturan yaklaşık 1.5-2 milyon Ermeni'nin nasıl buharlaştığını açıklamaktan çok uzak. Anadolu'da nüfusun gelişim seyrine bakacak olursak bugün 8-10 milyon olması gereken Ermeni nüfusun 50 bine düştüğü gerçeğini açıklayamadığı gibi.

Tehcirle sınırlı kalmayan plan

Bugün çok sayıda kaynak göstermekte ki Ermenilerin Anadolu'dan temizlenmesi ne başlayan Ermeni ayaklanmalarının ne de savaşın sonucuydu. 1913-1918 arasında Osmanlıya hakim olan İttihat ve Terakki'nin özel bir planının sonucu idi. Osmanlıdan kalan toprakları Türkleştirme politikası bu planın esas haliydi. Ulusal birliği eldeki toprakları gayri Türklere ve gayri müslimlerden temizleyerek gerçekleştirebileceğini düşünen İttihat ve Terakki bu planı uzun tartışmalar sonrası hayata geçirdi.

İttihat ve Terakki birkaç küçük Ermeni ayaklanmasını bu planı hayata geçirmenin bir fırsatı olarak kullandı. Taner Akçam'a göre de özellikle 3. ordunun abartılı, yönlendirici raporları da gelişmelere tuz biber ekti. Örneğin Türk resmi tezlerinde çokça anlatılan Zeytin olayları aslında bir grup asker kaçağı Ermeni'nin teslim olmayıp direnmesiyle sınırlı olan bir gelişmeydi. Ayrıca bölgedeki Ermeniler bu askerleri teslim olmaları konusunda ikna etmişti. Ama İttihat ve Terakki bu tür küçük vakaları Ermenilerin büyük bir hazırlık içinde olduğu ve devleti arakadan hançerleyecekleri safsatası üzerine kurdu.

1915'de başlatılan tehcir planın tek parçası değildi. Asıl plan, tehcire tabi tutulan Ermeni konvoylarının imhası idi. Tehcirin imha olarak planlandığına ilişkin sayısız kaynak var. Dönemin Alman Başkonsolosu **Mardtman** "Talat'ın kendisine tehcire ilişkin söz konusu olanın Ermenilerin imha edilmesidir" dediğini 30 Haziran 1915 tarihli raporunda aktarır. (Taner Akçam, 'Ermeni

Meselesi Hallolunmuştur' İletişim Yayınları s.167)

Tehcire ilişkin imha planı İttihat Terakki'nin önde gelen isimlerinden Bahattin Şakir'in denetiminde Teşkilat-ı Mahsusa tarafından büyük oranda gerçekleştirilmiştir. Bu nedenle Teşkilat-ı Mahsusa o dönemde gözünü kan bürümüş milisler tarafından doldurulmuştur. Bu döneme ilişkin yazılı kaynakların azlığı dikkat çekicidir. Bunun bir nedeni emirlerin yazılı olarak değil sözlü olarak hayata geçirilmesiydi. Bir diğer nedeni de savaşta mağlup olan Talat Paşa hükümetinin düşmesiyle Ekim-Kasım 1918'de Teşkilat-ı Mahsusa ve İttihat Terakki'nin arşivlerinin imha edilmesiydi.

Yüzleşmek ön koşul

Ulus devlet yaratmak, ulusal sermaye sınıfının oluşumuna ön ayak olmak için planlı bir şekilde devreye sokulan Ermeni soykırımı Türk devletinin kuruluşunun ilk harcı oldu. Türkiye Cumhuriyeti'nin çatısı bu kolon üzerinde yükselmekte. Bu nedenle İttihat ve Terakki'nin günümüzde de izleyicisi olan Türkiye Cumhuriyeti canhıraş bir şekilde inkar politikasına yaslanmakta. Büyük bir kırım ve trajedi üzerine inşa edilen bir devlet her daim aynı politikaları hayata geçirme potansiyeline de sahiptir.

Elbette tarihi gerçekler genelleştikçe, daha geniş kesimler tarafından benimsendikçe o kolonu ayakta tutan gerekçeler de dağılacaktır. İnkâr yerine kabul ve özür hayata geçtiğinde kimse etnik kökeninden, inancından dolayı tedirgin olmayacaktır.

MGK 1915'i tarihçilere bırakmadı

28 Aralık'ta yapılan 2011'in son Milli Güvenlik Kurulu toplantısında Fransa'da yasalasma sürecinde bulunan ve Ermeni Soykırımı'nı inkar etmeyi suç olarak gören yasa konuşuldu. Toplantı sonrası yayınlanan MGK bildirisi 1915'te gerçekleştirilen soykırımın inkârının bir devlet politikası olarak ele alındığını ortaya koydu.

Erdoğan Dersimlilerden özür diliyor. Kanlı tarihle yüzleşmekten bahsediyor. Ancak kanlı tarihin konusu 1915'te Ermenilerin başına gelen olunca özür ve yüzleşme sözleri rafa kaldırılıyor.

MGK bildirisinde yapılan vurgular inkarcılığın boyutlarını açıkça sergiliyor: "Tüm boyutlarıyla ele alınmıştır", "Fransa'nın atacağı adımlara bağlı olarak benimseyebileceği ilave tedbirlerin kararlılıkla uygulanmasının önemi vurgulanmıştır", "Tarihin, parlamentoların alacakları yanlış kararlarla yeniden yazılmasının yanlışlığı, bu kanun tasarısıyla daha vahim bir şekilde görülebilmektedir", "Tasarının kanunlaşması durumunda bu haksız tasarrufa her şekilde karşı çıkılması kararlaştırılmıştır."

2002'de Hrant Dink'i "darbe karışı" olarak fişleyip hedef ilan eden MGK 2011'de de Ermenilere karşı düşmanlığı bir devlet politikası olarak ele alıyor. O zaman saldırganca bunu yapıyor, şimdi ise "yüzleş" sesleri yükseldiği için savunmacı bir çizgiye bürünüyor. MGK'nın "sivilleştiği", eskisi gibi belirleyici olmadığı iddiaları geçersizleşiyor.

Devletin tepesi, TC'nin 1915 soykırımı üzerine kurulduğunu ve izleyen tüm katliamların bu ilk büyük suçun üzerine geldiğini biliyor. 1915'i inkâr ediyorlar, çünkü soykırım tanınırsa resmi ideolojinin duvarı hemen çökecek.

Başbakan "tarihçilere bırakın" diyor, ancak hükümet üyeleri, cumhurbaşkanı ve TSK yönetimi için 1915'i inkâr tarihi değil gündel bir sorun. Devletin en merkezi politikalarından biri. 1915'te ölenleri ilk tarihte ilk kez sokak eylemleriyle anan, "Soykırımı tanı, özür dile" diyen devrimci sosyalistlerim mücadelesinin ne denli önem taşıdığı ortada: Kanlı geçmişle yüzleşmek, 1915'in inkârına ve savunculuğuna son vermekten geçiyor. Bu aynı zamanda Türkiye'de düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüğünün de önünü açmak, militarizmi geri letmek demek.

Tahrir 2011: Arap Baharı'nı başlatan milyonların sloganı 'Özgürlük'

Marks'ın özgürlük anlayışı

Kapitalizme göre özgürlük için emekçinin yasal bir sistem içinde ücretli-emek ilişkisine onay veriyor olması yeterlidir. Ancak Marks'a göre bu onay sadece biçimseldir, çünkü üretim araçları burjuvazinin özel mülkiyeti altında olduğu için emekçinin bu ilişkiye onay vermenin dışında gerçekçi hiç bir alternatifi yoktur. Ayrıca bir toplumda emekçi sınıftan birilerinin önünde ücretli-emek ilişkisine alternatif bir seçim olsa bile bu, bir bütün olarak sınıfın da bir alternatif sahibi olduğu anlamına gelmez. Oysa sosyalizm için gerçek insan özgürlüğünün kolektif olması gerekir. Kolektif özgürlük ise ancak sınıflı toplumun geride bırakılmasıyla mümkündür.

Modern Batı felsefe geleneğinin önemli bir damarı olan liberalizm, özgürlüğü negatif bir biçimde, yani mümkün insan eyleminin önündeki engellerin yokluğu olarak tanımlar. Ekonomik etkinlikten düşünme pratiklerine kadar çok geniş bir alanda talep getiren bu özgürlük anlayışı öncelikli olarak devletin topluma müdahalesine ve getirdiği engellere karşı geliştirilmiştir. Marks'ın ise pozitif bir özgürlük anlayışı vardır, yani Marks'a göre özgürlük sadece engellerin yokluğu değil, bu engellerin olmadığı yerde gerçekleştirilen bir pratiktir. "Feuerbach Üzerine Tezler" in hemen başında Marks, gerçekliği sadece bir nesne biçiminde anladığı ve insan etkinliğinin bu gerçekliğin kurulmasındaki rolünü, yani özneliği dışarıda bıraktığı için kendisinden önceki materyalizmi eleştirir. Öte

yandan idealizm doğru bir biçimde insanın özetkinliğini ve özbelirlenimi vurgulamış, ama bu etkinliği kendi varlığını maddi dünyada belirleme (ve dolayısıyla maddi dünyanın koşullarını belirleme), yani nesnel bir pratik olarak değil, sadece iradenin kendini belirlemesi anlamında soyut ve öznel bir etkinlik olarak anlamıştır.

Marks'ın materyalizmi ise somut, nesnel insan etkinliğini ve insanın maddi dünyadaki özbelirlenimini öne çıkarır. Bu anlamda özgürlük belli bir güç ve belli kapasiteler sahibi olmayı gerektirir ve özgür eylem insanın güç ve kapasiteleri üzerindeki hâkimiyetinden kaynaklanan eylemdir. Ancak bu, önceden verilmiş ve sabit bir kapasitenin kullanımı değildir, çünkü özgür etkinlik kullandığı kapasiteleri aynı zamanda geliştiren bir etkinliktir. Yani anlamda ihtiyaçlar, kapasitelerin kullanımı ve geliştirilmesi ile bundan haz alma arasında içkin bir ilişki vardır. Marks'a göre ihtiyaçlarımızı çalışarak cevap veririz ve eğer kapasitelerin kullanımı özgür bir etkinlik şeklinde gerçekleşiyorsa bu kullanım, ihtiyaçları sadece tatmin etmekle kalmamalı, aynı zamanda onları geliştirmelidir. Yani ihtiyaçlar ile kapasitelerin gelişimi arasında kaba ihtiyaçlardan daha ince ihtiyaçlara doğru götüren diyalektik bir ilişki vardır. Bu yüzden yine Marks'a göre kapasitelerin çok yönlü olarak geliştirilmesi gerekir. Başka bir deyişle belli bir alandaki etkinlik, başka alanlardaki özgürlük eksikliğini ikame ediyorsa ya da takıntı şeklini almışsa ve çok

yönlü gelişimi engelliyorsa tam anlamıyla özgür olamaz.

Özgürlük, insanın temel ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra gerçekleştirdiği etkinliktir. Dolayısıyla özgür etkinlik başka bir şey (örneğin dışsal maddi zorunluluklara cevap vermek) için araç değil, kendi içinde bir amaçtır. Öte yandan özgür eylemin kendi içinde bir amaç olduğunu söylemek, özgürlüğün ihtiyaç, güç ve kapasitelerin geliştirilmesi için gerçekleştirilen bir etkinlik olduğunu söylemekle çelişmez. İhtiyaç, güç ve kapasiteleri geliştirmek elbette temel bir amaç teşkil eder, ama özgürlük bu amaç için ölesiye çalışmak anlamına gelmez. Bu yüzden insani güç ve kapasitelerin gelişimi ile güç ve kapasitelerin insani gelişimi arasında bir ayırım yapmak gerekir. Gerçek anlamda özgür etkinlik güç ve kapasiteleri insani olarak geliştiren bir pratiktir. Bu da ancak dışsal zorunlulukların aşıldığı, eylemin içsel yani denetleyebildiğimiz ihtiyaçlardan kaynaklandığı ve insanın emeğini ve kendini ürettiği şeyde tanıyabildiği durumda mümkündür. Tam da bu yüzden yabancılaşmış emek özgür olamaz, çünkü bu tür emek ne içsel ihtiyaçlardan kaynaklanır ne de emekçi kendini ürettiği şeyde tanıyabilir. Aynı nedenle Marks için aslında medeniyet, dışsal ve dolaysız ihtiyaçlardan kaynaklanan insan etkinliğinden içsel ve dolaylanmış (dolayısıyla nitelik olarak daha gelişmiş) ihtiyaçlara cevap veren bir etkinlik türüne geçiş sürecidir.

Bu süreçte üretici güçlerin gelişmesi ile genel anlamda güçlerin gelişmesi aynı şey değildir. Marks üretici güçlerin gelişmesinin tek başına yeterli olmadığını vurgular, çünkü bu gelişim 'boş' zaman da yaratmalı ve bu zamanın daha iyi bir yaşam için kullanımını mümkün kılmalıdır. İnsan ancak bu şartlar altında gerçekleştirdiği ileri etkinliklerle farklı bir özneye dönüşebilecek ve yeni bir siyasi etkinlik ufkuna girebilecektir. Oysa emek sürecinde tekdüze bir işin her gün mekanik olarak tekrarlandığı ve bunun denetlenemeyen dışsal ihtiyaçlara cevap vermek üzere yapıldığı kapitalist sistemde ne ihtiyaçlar ve kapasiteler insani ve çok yönlü olarak gelişebilir ne de insan kendini ve emeğini ürettiği şeyde tanıyabilir. Yani özgürlüğün nihai biçimine ulaşmak için üretim etkinliğinin yeniden düzenlenmesi, artık-değerin burjuvazi tarafından temellük edildiği ve 'boş' zamanın bir hayalden ibaret olduğu kapitalist üretim biçiminin aşılması zorunludur.

Dolayısıyla kapitalizme karşı verilmesi gereken mücadele bir özgürlük mücadelesidir. Bu özgürlük ise bir durağanlık hali olarak değil, insanın maddi zorunlulukları aştığı yerde ve zamanda kendini ihtiyaç ve kapasiteleriyle insan olarak gerçekleştirdiği bir etkinlik süreci olarak tahayyül edilmelidir. Marks'ın tanımladığı özgür eylem tarihin bittiği değil, gerçek anlamda insani tarihin başladığı noktayı tarif eder.

Ferda KESKİN

KESK ve grev hareketi

KESK'in 21 Aralık grevine katılım beklenenin üzerinde gerçekleşti. İstanbul ve bazı illerde yürüyüşlerde kitlesel oldu. İstanbul'daki yürüyüşü koordine eden bazı KESK sorumlularının attığı sloganlar, yürüyüş sırasında yaptıkları konuşmalar, KESK'te nasıl bir sorunun yaşandığını da gösteriyor.

KESK liderliği içinde yer alan bazı gruplar, bir korku imparatorluğu altında yaşadığımızı sanıyor. Bu sanıları, eylem sırasında attıkları ve attıkları sloganlara yansıyor ve sloganlar da eylemin havasını belirliyor. Sorun, sloganlarda değil. Bu sloganları belirleyen politik ufukta. Bir korku imparatorluğu altında yaşadığımız duygusuyla, kazanana kadar grev ya da etkili olacak ve hükümeti adım atmaya zorlayacak bir genel grev hareketi inşa edilemez. Zira aynı ruh hali, grevin örgütlenmesi öncesinde de işyerlerine hâkim kılınıyor.

Faşizm altında geri dönüşü olmayan baskı ve zulüm yaşadığımız, "gün gelince AKP'nin hesap vereceği" perspektifi, bugün kazanım elde etmenin imkânsız olduğu anlamına geliyor bir yandan da. Bugün kazanım elde etmeyeceksek, bugün mücadele etmenin ne anlamı var?

KESK içinde yapılması gereken, bugün kazanım elde etmek için, işyerlerinde her zaman olduğundan çok daha yoğun bir politik ve örgütsel kampanya yapmaktır. KESK'in etkili olduğu daha önceki mücadele dönemlerinde, bir grev hareketi aynı zamanda KESK için işyerlerinde örgütlenme ve yeni üyeler kazanmak için fırsat demektir. Bu fırsatı değerlendirmek için, KESK'in ikinci önemli özelliğini hatırlamak gerekiyor: KESK, diğer işçi örgütlerini harekete

geçirebildiği oranda, işyerlerinde tüm işçi sınıfı örgütlerini eyleme katabildiği oranda etkisini artırabilir. Bu, önüne gelen sendikayı suçlamaktan, "sarı" olmakla itham etmekten tümüyle farklı bir politik çizgiyi benimsemekle mümkündür. Grevi bir kampanya biçiminde örgütlemek, kamuoyunda grevin konusuyla ilgili duyarlılığı geliştirmek, grevi tüm ezilenlerin birleşik mücadelesi platformu haline çeviren sendika olarak öne çıkmak, işyerlerinde tüm işçilerin sorunlarının ortak olduğunu vurgulamak, diğer sendikaların liderliğini açıkça ve görünür bir biçimde ortak eylem örgütlemeye davet etmek, KESK'in grev mücadelesinin çok daha etkili ve güven verici olmasını sağlayacaktır.

Örgütlenme kampanyası, politik fikirlerden ayrı düşünülemez. İstanbul'daki yürüyüşte, miting alanında KESK'nin adıyla, sanıyla, il başkanı ve milletvekilleriyle anılması, CHP aracının miting aracı olarak kullanılması, harekete ulusalcı yönde yapılan

bir müdahale olduğunu gösteriyor.

Korku imparatorluğu fikri, AKP'yi yenme konusunda giderek umutsuzluğa kapılan CHP tabanı ve liderliğinin uzun zamandır pişirdiği, emekçileri karamsarlığa iteleyen bir propaganda malzemesi. Kaznamak için, son tutuklama furiasına rağmen ölmediğimizi, tabutumuza son çivinin çakıldığı koşullarda olmadığımızı, tutuklamalara karşı da işçi sınıfının virleşik mücadelesinin çok önemli olduğunu ve KESK'in bu mücadeleyi örnek için hala şansı olduğunu anlatan bir politik anlatımın benimsenmesi lazım.

KCK tutuklamalarıyla Ergenekon tutuklamaları birbirine karıştırılarak şişirilen "ölüyoruz" tantanası, kamu çalışanları hareketini bir adım bile ileri çekemez.

Özgürlükleri savunan KESK, CHP çizgisiyle arasına mesafe koymadan, AKP'ye karşı geniş bir mücadele platformu oluşturamaz.

Şenol KARAKAŞ

İşçi sınıfının gücü

21 Aralık'ta yapılan KESK'in grevi, grevin işçi mücadelesinde ne kadar önemli bir silah olduğunu tekrar gösterdi. Grev, süregelen üretim sürecini durdurduğu için etkilidir. Bu açıdan grev, açık grevinden de, basın açıklamasından da, mitinglerden de daha önemli bir silah olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

Bugün kamu emekçileri işçi sınıfının en önemli parçalarından birini oluşturuyor. Egemen sınıfın mücadeleyi bölmek için kullandığı fikirlerden biri olan "işçi-memur" ayrımıysa bugün 1990'lardaki kadar alıcı bulamıyor.

Kamu emekçileri Engels'in "üretim araçları karşısında mülk sahibi olmayan, hayatta kalabilmek için emek-gücünü satmak zorunda kalan ve üretim sürecinde hiçbir denetimi olmayanlar" olarak tanımladığı işçi sınıfının bir parçası olduklarını sadece Türkiye'de değil tüm dünyada gösteriyorlar.

İngiltere'de greve çıkan 2 milyon kişinin önemli bölümünü kamu emekçileri oluştururken, Mısır'da öğretmenler ve ulaşım işçileri ülkeyi devrimden sonra sarsan grev dalgasının ana dinamiklerini oluşturuyor. İşçiler her yaşadıkları mücadeleyle işçi-memur, kadrolu-taşeron, mavi yakalı-beyaz yakalı ayrımlarının patronların işçileri bölmek için kullandığı boş kategoriler olduğunu daha iyi anlıyor.

Devrimci sınıf

İşçi sınıfının üretimden gelen kolektif gücü, onun bir sınıf olarak devrimci olmasının ana nedenidir. İşçi sınıfı bu gücü hem patronların iktidarını yıkmak, hem de üretim araçlarının toplumun tamamının ihtiyaçlarına yönlendirileceği yeni bir düzen kurmak için kullanabilir.

İşçi sınıfının geniş kesimlerinin katıldığı bir genel grev hükümetin ve patronları çaresiz bırakır ve işçi hareketine taviz vermeye zorlar. Bu yüzden "Birleşen işçiler yenilmezler" bir sloganın çok daha fazlasını, somut bir gerçeği ifade ediyor.

İşyerleri toplantılarıyla üyelerle tartışarak tarihi belirlenen, işyerini eylem alanına çevirerek yapılan grevler daha güçlü olacaktır. Kazanmanın tek yolu sendikaları grev hattına kazanmaktır. Avrupa'daki ve Ortadoğu'daki hareketten ilham alan, oradaki kazanma coşkusunu Türkiye'ye yansıtabilen bir işçi hareketi, AKP'nin işçi sınıfına düşük saldırısını durdurabilir.

Onur Devrim Üçbaş

KESK'te değişimin yolu

➔ KESK kuran ve yön veren siyasi kadroların ezici çoğunluğunu kamu emekçilerini işçi sınıfının bir parçası olarak görmemektedir. Bu yüzden işyerlerine dayalı gerçek sendikal mücadelelere yerine yıllarca tonlarca emek, para ve enerji harcamam Ankara yürüyüşleri ve binlerce basın açıklaması yapılmıştır. Ancak bunların hiçbirisi kazandırmı olmuştur. İşçi-memur ayrımı devlet ve sermaye tarafından yapılan suni bir ayrımdır. Mavi yakalı-beyaz yakalı, işçi, memur, sözleşmeli, taşeron statüsündeki her emekçi işçi sınıfının bir parçasıdır.

➔ Sendikanın gücü işyeri örgütlenmesinden gelir. İşyerlerinde güçlenmenin yolu tüm kamu emekçilerinin ortak taleplerini savunmaktan geçer. Sadece siyasi talepler ve mücadeleler etrafında güçlü bir sendikal örgütlenme kurulamaz. Grev yapmadan kazanılamaz. Kamu emekçilerinin hizmet üretiminden gelen gücünün kullanılması yine işyerlerinde örgütlü olmakla mümkündür.

➔ KESK'in ve KESK'e bağlı sendikaların tüm yönetimlerini delegeler değil, tüm KESK üyeleri seçmelidir. Mevcut delegelik sisteminde işyerlerinde karşılığı olmayan siyasi ittifaklar belirleyicidir. Delegelik sistemi KESK yönetimini bir azınlığın belirlemesine yol açtığı için anti-demokratiktir. Her işyerine sandık kurulabilir ve her KESK üyesi istediği adaylara oy verebilir.

➔ 90'lı yıllar boyunca Türkiye işçi sınıfının motor gücü olan KESK bugün 3. Konferans durumuna düşmüştür. Kamu emekçilerinin çoğunluğu muhafazakar Memur-Sen'de örgütlü ve toplu sözleşme yapma yetkisi elinde. MHP'li devlet yöneticileri tarafından KESK'i durdurmak için kurulan Kamu-Sen'in bile KESK'ten daha fazla üyeye sahip. Bu durumun sorumlusu kurulduğu günden bugüne kurdukları türlü türlü ittifaklarla KESK'in kamu emekçilerinin genel kitlesinden

kopmasına yol açan siyasi gruplardır. KESK'in ayağa kalkması için siyasi ittifakların belirleyiciliğini yitirmesi gerekir.

➔ KESK cinsiyetçiliğe karşı mücadele etmelidir. Yönetici ve yöneticilerinin karıştığı taciz ve cinsel saldırı vakalarının üzerini örtmemelidir. Kamu emekçisi kadınların sayısı erkek çalışanlarla eşit iken KESK ve bağlı sendikaların yönetimlerinin çoğunluğu erkeklerden oluşmaktadır. KESK'te kadın işçilerin önü açılmalıdır.

➔ Son on yılda KESK içerisinde Kürt emekçilere ve BDP üyelerine karşı bazı siyasi gruplar tarafından milliyetçi kampanya aralıksız olarak yürütülmektedir. KESK, Türk ve Kürt kamu emekçilerinin birleşik sendikasıdır. İşçilerin birliğini boz her türden ulusalcı ve milliyetçi eğilime karşı sendika aktivistleri mücadele etmelidir.

Nefretin ifadesi özgürlük değildir

Ne zaman bir nefret söyleminin meşrulaştırılması gerekse egemenler ve onların milliyetçi dostları "ifade özgürlüğü" kavramına sarılıyorlar. Fransa'nın Ermeni soykırımını reddetmeyi suç sayan yasayı çıkarmasında da tartışma ifade özgürlüğüne indirildi. Bir anda ifade özgürlüğü savunucusu hâline gelen milliyetçiler, Türkiye'de her şeyi ifade etmek özgürmüşçesine Fransa'ya özgürlük dersleri vermeye başladı. Milliyetçilerin ifade özgürlüğünden anladığı şeyle, sosyalistlerin anladığı şey birbirinden bütünüyle farklı. Milliyetçiler, ürettikleri nefret söylemini "ifade özgürlüğü" altında güvenceye almayı çalışırken sosyalistler için ırkçı, cinsiyetçi, homofobik herhangi bir söylem ifade özgürlüğü altında değerlendirilemez. Örneğin, İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'in "terör" hakkında söyledikleri ifade özgürlüğü kapsamında değerlendirilemez.

Sınırsız ifade ve örgütlenme özgürlüğü

Sosyalistler, sınırsız söz söyleme, ifade ve örgütlenme özgürlüğünü savunurlar. Gerçek bir demokraside söz söyleme önünde engeller olmalıdır. Bu da yeterli değil. İnsanlar

savundukları fikirler doğrultusunda örgütlenmeli ve örgütlenme hakkı güvenceye alınmalıdır. Devletin veya milletin "çıkartmaları" doğrultusunda bu özgürlüklerin kısıtlanmasına karşı mücadele edilmelidir. Türkiye'de böyle bir atmosfer olmadığı çok açık. Devlet, kurulduğu günden bu yana çeşitli gerekçelerle ifade özgürlüğünü katlediyor. İstiklal Mahkemeleri'nden başlayıp, Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) 141-142-163'üncü maddeleriyle devam ettirilen ifade özgürlüğü kısıtlaması, günümüzde Terörle Mücadele Kanunu (TMK) ve TCK'nın 301. maddesi ile sürdürülüyor. "İfade özgürlüğü" kimilerinin aklına ancak darbeler, faşistler ve ırkçılar için koruma gerektiğinde geliyor.

Nefret söylemi ve inkâr ifade özgürlüğü sayılmaz

"Ermeni soykırımı vardır" demenin yasak olduğu Türkiye'nin, Fransa'ya ifade özgürlüğü dersi vermesi oldukça ironik. Nefret söylemi gibi soykırım inkarcılığı da ifade özgürlüğü değildir. Faşizm döneminde büyük bir Yahudi soykırımının yaşandığı Almanya'da, "Yahudi soykırımı yoktur" demek, Nazilere ait semboller kullanmak yasaktır. Avrupa'daki antifaşist mücadele

faşist partilerin "örgütlenme özgürlüğü"ne karşı mücadele eder. Dünyanın dört bir yanında faşistler gösteri yapmaya çalıştığı anda antifaşistlerin kitlesel tepkisiyle karşılaşırlar.

İfade özgürlüğünün en küçük kısıntısını bile yok etmek isteyenlerin, ifade ve örgütlenme özgürlüğü olmaz. Avrupa'nın büyük bir çoğunluğunda faşist parti kurmak yasaktır, faşist partiler varsa da faşist olduklarını açıkça ifade edemezler. Gene pek çok ülkede nefret söylemi suç kabul edilir. ırkçı, cinsiyetçi, homofobik, antisemitist ifadeler veya göçmenleri dışlamaya dönük ifadeler, "örgürlük" kapsamında değerlendirilmez.

İfade özgürlüğünün garanti altına alınması ancak nefret suçlarının ve faşizmin "örgürlük" kapsamının dışında bırakılmasıyla mümkündür. Bu, toplumsal bir mücadelenin ürünüdür ve geri adım atılması beklenemez.

Türkiye, Fransa'ya "ifade özgürlüğü" dersi vereceğine bir an önce ifade ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engelleri kaldırmalı ve nefret suçları yasası çıkarmalıdır.

Can İrmak ÖZİNANIR

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milletlerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel yönelimlerden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizm gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böyle bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlerle katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

marksist.org

devrimci antikapitalist
haber yorum

tıklayın...

Kült roman Hobbit 2012'de beyazperdede

Henüz yılın başındayız, ancak yılın sonunda gösterime girmesi beklenen Hobbit filmi için heyecan şimdi de başladı. **Yüzüklerin Efendisi**'ni beyazperdede aktararak **Tolkien**'i milyonlarca insanla tanıştıran **Peter Jackson**'un yöneteceği **Hobbit**, 20. yüzyılın kült romanının uyarlaması.

Hobbit, Yüzüklerin Efendisi'nin öncülü. **Orta Dünya**'da sakin, barışçıl ve neşeli bir hayat süren Hobbitlerden biri olan **Bilbo**

Baggins'in hayatı kapısının çalınması ile beklenmedik bir şekilde değişir ve büyük bir maceraya atılır.

Orta Dünya, J. R. R. Tolkien tarafından yaratılmış hayali bir coğrafyadır. Burada elfler, insanlar, cüceler, orklar, hobbitler, ejderhalar ve birçok canlı yaşar.

Tolkien 1. Dünya Savaşı'na katılmış, en yakın iki arkadaşını savaşta kaybetmiş ve yakınında patlayan bir bomba yüzünden geri gönderilmişti. Yazdıkların da savaş deneyimleri etkilidir.

Oxford'da iş bulan **Tolkien**, hayal dünyasına daldı ve Orta Dünya'yı yarattı. 4 çocuğu olan **Tolkien** onlara masal olması için 1937'de **Hobbit**'i yazdı ve kitap hemen kült oldu.

Bazı eleştirmenler **Hobbit**'in ve öncülü olduğu **Yüzüklerin Efendisi** üçlemesinin 2. **Dünya Savaşı**'nın alegorisini olduğunu ileri sürdü. Yüzük kardeşliğini savunanların mücadele ettiği karanlık Avrupa'yı saran Hitler faşizmiydi onlara göre.

1973'te ölen **Tolkien** bu iddiaları kabul etmedi ve **Orta Dünya**'nın büyük bir mitolojinin bir parçası olduğunu, hayatla benzerlik taşıması normal olsa da belirli bir döneme göndermede bulunmadığını söyledi. "Sıradan" bir **Hobbit** olan **Bilbo**

Baggins atıldığı macera içinde bir "kahramana" dönüşür. Bu "kahramanlık" aslında bir anti-kahramanlıktır.

Taşımak zorunda olduğu yüzük ele geçirenleri değiştiren bir "iktidardır." Savaşta her şey acımasızca gelişir, tıpkı 1. ve 2. Dünya savaşlarında olduğu gibi. Türler, birbirlerine karşı ön yargı ve korkulardan sıyrılıp işbirliği yaparak **Orta Dünya**'yı değiştirebilir. "Kötülük", taşıyıcıları kim ve ne kadar güçlü olursa olsun, "örgütlenmiş iyiliğin" mücadelesi ile yenilebilir... Tam da bu içeriğinden dolayı **Hobbit** isyanın yılı 1968'de en fazla okunan kitaplar arasında yer aldı ve üzerine gelen her kuşak **Hob-**

bit'in hikâyesini heyecanla takip etti.

Usta yönetmen **Peter Jackson**'ın 3 boyutlu filminin gelmesini beklerken yapılacak en şey **Tolkien**'in **Hobbit**'ini okumaktır.

Volkan AKYILDIRIM

Hobbit kitap: J. R. R. Tolkien,

Altıkkırbeş Yayınları, 381 sayfa

Hobbit film: Yönetmen Peter Jackson Oyuncular: Orlando Bloom, Elijah Wood, Liv Tyler, Cate Blanchett, Evangeline Lilly, Ian McKellen, Hugo Weaving, Saoirse Ronan, Sean Astin, David Tennant, Andy Serkis, Christopher Lee... 3D, Aralık 2012'de gösterime girmesi bekleniyor.

sosyalist işçi

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

★ **Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.**
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Büyükparmakkapı Sokak,
16/3 Beyoğlu-İstanbul ■ Baskı: Özdemir Matbaası:
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 242 Topkapı,
İstanbul - Tel: 0212 577 54 92 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Sağlıkta dönüşüm halka ne getirecek?

SSK'lıların artık bütün sağlık kuruluşlarından yararlanabilmesi, reçetelerini diledikleri eczaneden alabilmeleri, geçmişte sağlık ocağı hizmetinin kötü olduğu yerlerde aile hekimliğinin devreye girmesi, "bıçak parası" gibi bazı zorlayıcı uygulamaların önemli ölçüde azalması gibi şeyler geçmişte önemli sorunlar yaşayan insanları AKP'nin sağlık alanında önemli adımlar attığına inandırıyor. Hatta AKP'ye oy vermede önemli gerekçelerden birini oluşturuyor sağlık hizmetleri.

Ancak atılan bu adımlar çok iyi görünmekle beraber (ki bazı uygulamalar gerçekten önemli sıkıntıları ortadan kaldırmıştır) esas olarak atılması planlanan bazı adımların ön hazırlıklarıdır. Hatta biraz ileri gidersek atılacak bazı adımlara direnişi bölmek için iyi planlanmış adımlardır.

Herşey bu kadar iyi görünürken gerçekten akıldan ne geçiyor öyleyse? Kabaca söylersek; planlanan şey sağlıkta özelleştirme. Gerekçesi de sağlık alanında her yıl dönen milyarlar dolarlık sermayenin büyük sermaye sahiplerinin hizmetine sunulması. İyi de ben daha iyi sağlık hizmeti alacağım ne yapıyorlarsa yapsınlar diyecektir makul insanlar. Haklılar. Ama kazın ayağı malesef öyle değil.

İnsan sağlığı değil kâr

Uzun yıllar boyunca atılan adımlar neticesinde sağlık kurumları birer işletme haline getirildi. Verimlilik (siz bunu karlılık olarak anlayın) adı altında bu işletmeler meşrulaştırıldı. Bir süredir zaten sağlık çalışanları gelirlerini baktıkları hastalar üzerinden alıyorlar. Bu kısımdan alınan para çalışanların emekliliğine hemen hiç katkıda bulunmazken, çalışanların hastaları birer para kaynağı olarak değerlendirmelerine teşvik ediyor. Hem de bu gelirin garantisi de yok. Bir alt sınır belirleniyor, ama personele ne kadar ödeneceği tamamen idarecilerin elinde. Üstelik çalışanlar izin, rapor gibi sebeplerle çalışmadıkları günler için ek ödemelerini de alamıyorlar.

Hastaneler ve aile sağlığı merkezleri A,B,C,D şeklinde verimlilikleri esas alınarak sınıflandırılacak, verdikleri hizmet niteliği de sınıfına uygun hale

getirilecek. Tabii ki hastaların katkı payları da hizmeti aldıkları sınıfa göre değişecek. Hastaneler kamu hastaneleri birlikleri adına altında birleştirilecekler. Hem bu birlik hem de tek tek hastaneler şirket yöneticileri tarafından yönetilecekler. Yani öncelikli dertleri hastalara en iyi hizmeti vermekten ziyade en fazla kâr yapabilmek olacak. Sistemin bu ihtiyacı karşılamak üzere alınacak personelin gideri başka bir gelir olmadığı için hastalardan elde edilen döner sermayeden karşılanacaktır. Hastalık sayısı artmayacağına göre hastalar alınacak olan katkı payları arttırılacaktır. Daha şimdiden aile hekimleri de katkı payı alır hale geldi. Hastanelerdeki katkı payları da arttırıldı.

Prim ödemekte zorlanacağız

Herkesi sağlık sigortası kapsamına alacağını iddia eden Genel Sağlık Sigortası (GSS) ise başka bir umut kapısı. Kişi başına asgari ücretin 1/3'ünden az geliri olanların prim ödemeden sisteme dahil olabilecekleri bu sigortada esas tehlikeli durum tam da bu gelir grubunun hemen üzerindeki için ortaya çıkacak. Bugün için bağkurluların %60'ının prim borçlusu olduğunu düşünürsek, prim ödemek zorunda kalacak olan bu grubun sağlık sigortası için prim ödemekte zorlanacağı hatta yatırmayacağı kesindir. Prim borçlusu olanlar sağlık hizmeti alamayacaklardır. Gelirleri yatırılacak sigorta primleri ve hastalardan alınacak olan

katkı paylarından oluşan GSS (bütçeden bir katkı planlanmıyor) prim toplayamadıkça katkı paylarını arttırmak zorunda kalacaktır.

Ancak bir başka tehlike daha hastaları bekliyor olacak. Temel teminat paketi adı altında ödenen primlerin hangi hastalıkları, tedavi hizmetlerini kapsayacağı da Sosyal Güvenlik Kurumu tarafından belirlenecek. Temel teminat paketinin dışında kalan hastalık, tedavi vb için kişiler tamamlayıcı sağlık sigortası yaptırmak zorunda kalacaklardır. Sistem topladığı para miktarı azaldıkça kapsama alanını da daraltacak, hastaların muayene, tedavi olma olasılıkları zamanla azalacaktır.

Unutulmamalıdır ki asgari ücretin 1/3'ünden az kazananlara yapılacak olan sigorta da sadece Temel Teminat Paketi ölçüsünde kapsayacaktır.

Sağlıkta dönüşüm hastalar açısından taşıdığı tehlikelerin yanı sıra sağlık çalışanları için de oldukça tedirgin edici bir uygulamadır. Bu uygulamada sözleşmeli çalışma dayatılarak iş güvencesi ortadan kaldırılmaktadır. Üstelik çalışma saatleri de belirsiz hale getirilmektedir. Haftalık 45 saat çalışma asgari, üzeri çalışma giderek kaçınılmaz olacaktır. Daha şimdiden birçok aile hekimi veya çalışanı eve iş götürmeye başlamıştır. Ücretlerde de bir esneklik söz konusu olacak ve her ay ele geçecek para miktarının belirsizliği ile yaşamak zorunda kalacaklar. Hastalara yardım edilmesi gereken birer insan gözüyle değil, biran önce işi halledilmesi

gereken birer para kazanma unsuru olarak görecektir.

Sağlık çalışanları ve hastalar için onarılması imkansız sonuçları olabilecek olan bu uygulamadan derhal vazgeçmelidir. Sağlık giderleri genel bütçeden (vergilerden) karşılanmalı ve herkes sağlık güvencesi altına alınmalıdır. Asgari paket gibi kavramlar olmadan herkesin sağlıkla ilgili tüm ihtiyaçları karşılanmalıdır. Maliyetleri yüksek olan tedavi ediciliğin ön planda olduğu bu uygulama (kişileri hasta olduktan sonra tedavi eden), yerine koruyucu sağlık hizmetlerinin ön planda olduğu (hastalığı önleyen) sistem güçlendirilmelidir. Sağlık çalışanlarının iş güvencesinin olması, ücretinin baktığı hastadan bağımsız olarak makul bir hayat sürebileceği seviyede olması gibi haklarının sağlanması gereklidir.

Karın değil, insanın önemli olduğu bir sağlık sistemi istemek hepimizin hakkıdır. Bunun birlikte mücadele etmeliyiz!

Katkı payları:

- Yurttaşlar, ilaçta 3 kaleme dek 3 lira, ilave her kalem için de en az 1 lira katkı payı verecek.
- Önceden ücretsiz bakılan aile hekimliklerinde 3 lira katkı payı alınacak.
- Kamu hastanelerinde katkı payı 8 lira, Özel hastaneler için katkı payı da 15 liradır.

Ödenecek primler:

- Asgari ücretin üçte birinin (279 TL) altında ise GSS primleri devlet tarafından ödenecek.
- Asgari ücretin üçte biri (279 TL) ile asgari ücret arasında ise, 33,48 lira
- Asgari ücret (837 TL) ile asgari ücretin iki katı arasında ise, 100,44 lira
- Asgari ücretin iki katından (1.674 TL) daha fazla ise 201 lira
- GSS primleri ödenmez ise sağlık hizmeti verilmeyecek.